

**CUM
SĂ
ÎȚI
UCIZI
FAMILI**

**BELLA
MACKIE**

Traducere din limba engleză de
BOGDAN MARCHIDANU

ARMADA

PROLOG

Inchisoarea Limehouse este, așa cum poate vă închipuiți, oribilă. Doar că poate nu v-o puteți imagina cu adevărat. Nu există console de jocuri și televizoare cu ecran plat, așa cum ați citit cu siguranță prin ziare. Nu există niciun sentiment de apartenență la comunitate, nici găști ale surorilor – atmosfera este de obicei haotică, hidos de zgomotoasă și adesea ai senzația că oricând poate izbucni o bătaie. Am încercat de la început să-mi țin capul plecat. Stau în celula mea cât se poate de mult, între mesele care ar putea fi descrise cu optimism ca fiind uneori digerabile, și încerc să-mi evit colega de cameră, așa cum îi place ei în mod obositor de insistent să i se spună.

Kelly este o femeie care iubește să „sporovăiască“. În prima mea zi de aici, cu paisprezece luni îndelungate în urmă, s-a așezat pe priciul meu, mi-a strâns genunchiul cu unghiile ei oribil de lungi și mi-a spus că știe ce am făcut și crede că asta e extraordinar. Astfel de cuvinte de laudă reprezentau o surpriză plăcută, dat fiind faptul că în vreme ce mă apropiam de porțile amenințătoare ale locului acesta mă așteptam doar la violențe. Ah, inocența cuiva care știe despre pușcării doar ce a văzut prin filme cu buget redus, la televizor. După această introducere, Kelly a hotărât că eram noua ei cea mai bună prietenă și, mai rău, o colegă-trofeu. La micul-dejun venea la mine, mă lua de brațe și se apuca să îmi vorbească în șoaptă, ca și cum noi două eram în toiul unei discuții confidentiale. Am auzit-o vorbind cu alte deținute, cu vocea coborâtă la nivelul unei șoapte, și spunându-le că eu i-am mărturisit toate detaliile crimelor comise de mine. Vrea respect și avantaj față de

alte femei, iar dacă există cineva care să îi ofere așa ceva, atunci aceea este asazina Morton. Chiar *este* extrem de obositoare.

Știi că am spus despre Kelly că susține că știe totul despre fărădelegea mea, dar poate că asta diminuează cumva păcatele mele. Pentru mine, termenul fărădelege sună cumva palid, lipsit de eleganță și banal. Cei care fură din magazine comit fărădelegi. Când mergi cu șaizeci la oră într-o zonă de treizeci și cinci la oră ca să-ți iei o cafea banală înainte de a începe o altă zi stupidă la birou comiți o fărădelege. Eu am comis ceva mult mai ambițios. Am conceput și realizat un plan complex și meticolos, ale cărui origini se regăsesc cu mult înaintea circumstanțelor neplăcute ale nașterii mele. Și, dat fiind faptul că am atât de puține lucruri de făcut în această cușcă urâtă și demotivantă (o terapeută prost îndrumată a sugerat să particip la clasa de cuvinte rostite, iar eu am fost satisfăcută când expresia de pe fața mea a fost suficientă ca să mă asigur că individă nu va mai veni vreodată cu o asemenea propunere), am decis să-mi spun povestea. Nu e o misiune ușoară, având în vedere faptul că nu dispun de un laptop de ultimă generație, așa cum eram obișnuită. Când avocatul meu mi-a prezentat recent posibilitățile de a vedea luminița de la capătul tunelului, am simțit că ar trebui să punctez cumva timpul petrecut aici și să scriu câte ceva despre ceea ce am făcut. Un drum până la cantină mi-a fost îndeajuns ca să obțin un carnețel subțire și un pix obosit – contra a cinci lire din bugetul meu săptămânal de cheltuieli de cincisprezece lire și jumătate. Uitați de articolele din reviste care sugerează cu tupeu că economisești bani renunțând la cafeaua din oraș; dacă vreți să învățați cu adevărat cum să faceți un buget ca lumea, petreceți o vreme în Limehouse. Poate că scrisul e inutil, dar trebuie să fac ceva ca să mai potolesc plictiseala înăbușitoare din locul ăsta și sper că Kelly și grupul ei interminabil de „doamne“, cum insistă ea să li se spună, vor înceta să mă întrebe dacă vreau să mă uit la reality show-uri la TV, în camera de repaus, împreună cu ele, când eu par hotărâtă să termin o sarcină. „Îmi pare rău, Kelly“, îi voi spune eu, „dar îmi scriu niște notițe importante pentru apel, așa că hai să vorbim mai târziu.“ Sunt convinsă că cea mai slabă aluzie la faptul că i-aș putea dezvălui ceva succulent din povestea mea va face ca ea să adulmece ocazia la fel ca un personaj dintr-un roman de Dick Francis și să mă lase în pace.

Bineînțeles că povestea mea nu e pentru Kelly. Mă îndoiesc că ea ar avea capacitatea de a înțelege ce m-a motivat să fac ce am făcut. Povestea mea e a mea, deși știi că cititorii s-ar bate pe ea dacă aş publica-o vreodată, nu că aş putea să o fac. Dar e bine de știut că oamenii ar face asta oricum. Ar fi un succes de piață, iar mulțimea s-ar îngărădi la librării sperând să afle mai multe despre tânăra atrăgătoare care a putut comite o faptă atât de îngrozitoare. Tabloidele au scris luni în șir articole despre mine, iar publicul nu pare să obosească să citească despre psihologii de doi bani dispuși să mă diagnosticheze de la distanță sau despre gică-contra ocazionali care îmi iau apărarea cu revoltă pe Twitter. Publicul este așa de atras de acțiunile mele încât este dispus chiar să urmărească un documentar încropit la repezeală pe Channel 5 despre mine, în care a apărut un astrolog gras care explica faptul că semnul meu zodiacal îmi prezicea faptele. Individul mi-a greșit semnul zodiacal.

Așa că știi că oamenii s-ar bate pe vorbele mele. Fără ca eu să încerc în vreun fel să explic corect ce am făcut, cazul meu a devenit deja celebru. Și, ironic, fără ca cineva să știe de fărădelegile mele adevărate. Sistemul judiciar din țara asta este o glumă și nimic nu ilustrează asta mai bine decât următoarea frază: am ucis mai mulți oameni (pe unii cu brutalitate, pe alții cu calm) și totuși stau la pârnaie pentru o crimă pe care *n-am* comis-o.

Dacă s-ar ști despre crimele mele, s-ar vorbi despre mine zeci de ani, poate chiar sute – în cazul în care rasa umană va rezista atât de multă vreme. Dr. Crippen, Fred West, Ted Bundy, Lizzie Borden și eu, Grace Bernard. De fapt, așa ceva mă nemulțumește oarecum. Nu sunt o amatoare sau o imbecilă. Sunt o persoană la care, dacă m-ai vedea pe stradă, te-ai uita admirativ. Poate că de asta se țin ele scai de mine în loc să mă rupă în bătaie, așa cum mă așteptam. Chiar și aici există o anumită eleganță și un spirit de frondă la care cele mai slabe de înger decât mine vor cu disperare să ajungă. În ciuda crimelor comise, mi s-a spus că am primit scrisori cu duiumul, în care erau exprimate dragostea și admirația și în care eram întrebată de unde mi-am cumpărat rochia pe care am purtat-o în prima zi a procesului meu (Roksanda, dacă sunteți interesați. Soția primului ministru a purtat ceva foarte asemănător doar o lună mai târziu, din nefericire). Adesea primesc scrisori de ură. Uneori chestii

nebunești, când cel care scrie crede că i-am trimis mesaje prin aer. Oamenii par să vrea cu adevărat să mă cunoască, să mă impresioneze, să mă copieze, dacă nu în acțiuni, atunci cel puțin în alegerile mele. Nu contează, de vreme ce nu citesc niciodată vreo scrisoare. Avocatul meu le strânge pe toate și le ia de aici. Nu mă interesează deloc ce reprezintă pentru străini suficient de triști ca să ia pixul și să-mi scrie.

Poate că sunt eu prea îngăduitoare față de public, în general, atribuindu-i o gamă de emoții mai complexă decât merită. Poate că motivul pentru un asemenea interes susținut față de cazul meu se regăsește în teoria care spune că răspunsul cel mai simplu este de obicei cel corect. Caz în care numele meu va dăinui mult după moartea mea din cel mai banal motiv – acela că ideea de triumfi amoros pare așa de dramatică și de fascinantă. Dar, când mă gândesc la ce am făcut, de fapt, mă simt oarecum tristă că nimeni nu va ști vreodată despre operațiunile complexe pe care le-am întreprins. A nu se ști despre ele e preferabil, bineînțeles, dar poate că după ce eu voi fi dispărut de mult, cineva va deschide un seif vechi și va găsi această mărturisire. Publicul ar jubila. În definitiv, aproape nimeni nu poate înțelege cum cineva, la vârsta fragedă de douăzeci și opt de ani, a ucis cu calm șase membri ai propriei familii. După care și-a văzut fericită de viață mai departe, fără a regreta vreodată ceva.

CAPITOLUL UNU

Cobor din avion și sunt întâmpinată de valul acela de aer fierbinte care îi face mereu pe britanici să scoată exclamații când îl simt în momentul în care aterizează undeva unde e cald și își aduc aminte că o mare parte a restului lumii se bucură de o climă care nu oscilează doar între cenușiu și frig. Sunt adepta deplasării rapide prin aeroporturi, iar azi asta e cu atât mai adevărat cu cât vreau mai mult să-l evit pe bărbatul lângă care am avut ghinionul să stau în cursul zborului. Amir s-a prezentat din clipa în care mi-am pus centura de siguranță. Un individ la treizeci și ceva de ani, îmbrăcat cu o cămașă întinsă în mod disperat peste mușchii pectorali aproape comici, asortată în mod inexplicabil cu o pereche de pantaloni lucioși de costum. Cea mai rea parte a acestui aranjament, cireașa de pe tortul acesta jalnic, era încălțăminte pe care o purta pe post de pantofi. Pantofi sport Gucci, cu șosete pe măsură. Isuse! M-am gândit să o rog pe stewardesă să-mi găsească un loc altundeva, dar n-am văzut-o nicăieri și eu eram deja prinsă între acest individ împopoțonat și geam, iar avionul începuse să ruleze pe pistă.

Amir se îndrepta spre Puerto Banús, ca și mine, deși eu nu i-aș fi dezvăluit niciodată asta. Avea treizeci și opt de ani, se ocupa cu ceva legat de cluburi de noapte și îi plăcea enorm să spună că iubește să „trăiască în stil mare“. Mi-am ținut ochii închiși în vreme ce el turuia despre stilul de viață din Marbella și îmi povestea despre dificultățile legate de transportarea mașinilor lui preferate pentru sezonul de vară. În ciuda limbajului corpului meu, colegul meu de scaun nu a încetat să

sporovăiască nicio secundă, obligându-mă să-i răspund în final. I-am spus că mă duceam în vizită la cea mai bună prietenă a mea. Nu, nu locuia în Puerto Banús, ci mai departe, și era improbabil să venim în oraș ca să experimentăm deliciale oferite de clubul de noapte „Glitter“.

— Ai nevoie de o mașină? m-a întrebat individul. Ți-aș putea da una bestială s-o conduci, doar dă-mi de știre și te aranjez cu un Mercedes ca lumea pentru vacanță.

Am refuzat oferta cât se poate de politicoasă înainte de a-l înștiința clar că trebuie să lucrez ceva înainte de aterizare.

Când am început coborârea, Amir a prins ocazia și mi-a amintit să-mi închid laptopul. Am fost atrasă din nou în conversație, precizându-mi să am grijă să nu-i spun cum mă cheamă sau să-i ofer alte informații personale. Eram furioasă pe atenția care mi se dădea, deși mă îmbrăcasem special cu pantaloni negri, cămașă, și nu mă fardasem ca să trec cât mai neobservată. Fără bijuterii, fără elemente ieșite din comun, nimic care să rămână întipărit în mintea cuiva la un eventual interogatoriu. Nici n-aveau de ce să existe astfel de interogatorii, eram doar o tânără care se ducea în vacanță în Marbella, ca atâtea alte tinere vara.

Tovărășia în timpul zborului era tot ce putea obține Amir de la mine, și chiar și asta era impusă, nu acordată. Așa că acum mă strecor printre oameni, împărțind zâmbete în timp ce mă îndrept spre partea din față a cozii de așteptare la controlul pașapoartelor și apoi pornesc drept spre banda cu bagaje. Mă postez în spatele unui stâlp în vreme ce încăperea se umple și mă uit la ecranul telefonului. Câteva minute mai târziu îmi văd geanta și o înșfac, după care mă răsucesc pe călcăie și pornesc hohotărâtă spre ieșire. În acea clipă îmi vine o idee și mă opresc.

Mă sprijin de balustrada din afara aeroportului când iese Amir. Chipul lui se luminează și el își sughe burta și își umflă pieptul.

— Te căutam! spune el, iar eu observ ceasul strălucitor de aur în vreme ce el gesticulează.

— Da, scuze, mă grăbesc așa de tare să ajung la prietena mea la prânz, dar nu puteam pleca fără să-mi iau rămas-bun, replic eu.

— Păi, hai să ieșim diseară. Dă-mi numărul tău de telefon și ținem legătura.

Nicio șansă, dar trebuie să-l țin aproape dacă vreau să obțin ce am nevoie de la el.

— Am un telefon nou, Amir. Nu-mi amintesc numărul. Hai să facem altfel: dă-mi tu numărul tău și te sun eu.

Zâmbesc și îi ating ușor brațul. După ce înregistrez numărul și refuz oferta lui de a mă duce cu mașina, îi fac din mână în semn de rămas-bun.

— Amir, zic eu în timp ce el se îndepărtează, oferta aia cu mașina mai e valabilă?

Ajung la apartamentul meu închiriat aproape două ore mai târziu, după o călătorie lejeră de la aeroport, în mașina mea închiriată. Am găsit apartamentul pe Airbnb și am aranjat să-i plătesc proprietăresei cu numerar, ca numele meu să nu apară nicăieri. A fost imediat de acord cu soluția când i-am spus că plătesc dublu. Costul este exorbitant, mai ales în plin sezon, dar am doar săptămâna asta liberă de la lucru și vreau să-mi duc planul la îndeplinire, așa că sunt dispusă să rezolv problema cu bani. Apartamentul e mic și înăbușitor, aranjamentul amintește mult de o clinică de cosmetică din anii optzeci, la care se adaugă bibelouri de porțelan. Vreau cu disperare să văd oceanul și să-mi mișc picioarele, dar timpul meu e limitat și am lucruri de făcut. Mi-am făcut temele, atât cât se poate când e vorba de doi bătrâni care au o prezență online minimalistă, și am idee unde vor fi diseară. Se pare, din puținul pe care l-am putut vedea pe pagina Facebook a lui Kathleen (biata de ea are un cont public, așa că mulțumesc faptului că bătrânii nu înțeleg setările de confidențialitate), că dincolo de a fi mândriși pe mulțimea de spanioli care trăiesc în Spania, cei doi Artemis își petrec majoritatea timpului plimbându-se între un restaurant care se numește Villa Bianca, aflat chiar la malul apei, și un cazino numit Dinero, la marginea orașului. Am rezervat o masă la restaurant la cină.

Dați-mi voie să fiu limpede aici. Habar n-am ce fac. Am douăzeci și patru de ani, mă gândesc de mulți ani cum s-o răzbun mai bine pe maică-mea, iar până acum acesta este cel mai mare pas făcut. În principal mi-am croit drum în sus pe scara ierarhică a carierei, am economisit bani, mi-am cercetat istoria familiei și am căutat să ajung într-o poziție mai apropiată de membrii ei. M-a ajutat, dar a fost o perioadă

chinuitoare. Bineînțeles că sunt dispusă să fac aceste sacrificii ca să mă apropiu de obiectivele mele, dar, Doamne, e tare greu să pretind că îmi pasă de sondajele în rândul clienților și să iau parte la băutele opționale (a se citi obligatorii) cu colectivul vinerea. Dacă aș fi știut că trebuie să beau Jägerbombs cu oameni care lucrează de bunăvoie în marketing, mi-aș fi acordat mai mult timp să citesc mai întâi despre trepanații. Poate că de asta grăbesc acum această mutare majoră, disperată să-mi dovedesc mie însămi că am făcut progrese și pot să înfăptuiesc ceea ce am spus că o să înfăptuiesc încă de când aveam treisprezece ani. Dar sunt groaznic de nepregătită. Mi-am închipuit că, atunci când o să ajung în Marbella, voi avea un plan clar stabilit, îmi voi fi planificat cu grijă rutele, momentele și voi fi investit în deghizări incredibile. În loc de toate acestea, stau într-un apartament care miroase de parcă hamsterul familiei a murit sub șifonier și mama nu știa de unde provine mirosul și atunci a înnebunit dând cu soluție de curățat peste tot timp de șase luni. Am un plan în minte, dar habar n-am dacă voi putea să-l realizez. Am o perucă pe care am cumpărat-o de la un magazin de cosmetice din Finsbury Park, pentru că arăta suficient de convingătoare în lumina din magazin, dar care pare îngrijorător de înflăcărată în soarele spaniol. În ciuda acestei anxietăți legate de lipsa mea de pregătire, sunt emoționată. În vreme ce îmi potrivesc peruca și mă machiez, mă simt ca și cum mă pregătesc de o întâlnire și nicidecum de parcă aș fi pe cale să-miucid bunicii.

Evident că am dramatizat situația peste măsură. N-o să-iucid în seara asta, căci ar fi o neghiobie. Trebuie să-i văd mai întâi, să le ascult discuțiile, să îmi dau seama dacă îmi oferă vreun indiciu despre planurile lor de săptămâna viitoare. Trebuie să parcurg drumul către vila lor de câteva ori și, mai important, trebuie să iau mașina promisă de la Amir. Mașina aia reprezintă fie un semn că sunt zăpăcită și ar trebui să-mi amân planurile, fie un mic dar de la o zeitate necunoscută. Vom vedea care dintre ele este!

Am decis cu multă vreme în urmă că Jeremy și Kathleen Artemis vor fi primii care ne vor părăsi. Asta din mai multe motive, primul fiind acela că sunt atât de bătrâni, că nu mai contează prea mult. Bătrânii care nu fac altceva decât să-și consume pensiile și să se cuibărească pe fotoliile

lor preferate nu reprezintă o reclamă prea grozavă pentru omenire, în opinia mea. Este minunat că am descoperit cum să facem oamenii să trăiască mai mult cu intervenții medicale și stiluri de viață mai sănătoase, dar din nefericire ei se vor transforma în niște ocupanți inutili de paturi care devin tot mai răi și nu ajung altceva decât niște bestii împovăraătoare care locuiesc în livingul casei tale, din care tu voiai să faci birou.

Nu fiți șocați, știu că și voi o gândiți. Bucură-te de viață și desparte-te de ea pe la șaptezeci de ani, căci doar cei foarte plictisitori doresc să atingă suta – singura răsplată pentru asta fiind o scrisoare scurtă și impersonală de la regină. Așadar zău că le fac tuturor o favoare. Sunt bătrâni și dispensabili și duc niște vieți uluitoare de inutile. Vin la prânz, somnic de după-masă, câte un drum la buticurile din oraș ca să cumpere bijuterii hidoase și ceasuri demodate. El joacă golf, ea își petrece o mulțime de timp cu injectare de diverse substanțe în față, ceea ce are straniul efect de a o face să arate ca un bebeluș foarte bătrân. O irosire a vieții – și asta înainte de a vă povesti cât de rasiți sunt. O, la dracu', doar imaginați-vă. Trăiesc în Marbella și încă nu vorbesc nicio boabă de spaniolă, ca să știți. Nu mai e nevoie de alte explicații.

Bineînțeles, am un scop al meu în tot jocul ăsta. Nu sunt Harold Shipman¹, ca să omor cât mai mulți bătrâni. Vreau să-iucid doar pe doi dintre ei, restul pot să continue liniștiți să se uite la *Emmerdale*² și să cumpere cadourile acelea groaznice pentru nepoți care urăsc vizitele lor plictisitoare. Indivizii ăștia sunt, tehnic vorbind, bunicii mei, deși nu i-am întâlnit niciodată și nu mi-au cumpărat niciodată nici măcar o ciocolată Toblerone. Dar ei *au habar* de mine. Să vă explic. N-am fost conștientă de asta mulți ani, închipuindu-mi că tatăl meu Simon a ținut-o secret, dar prietena mamei mele, Helene, a fost recent în vizită la Londra și, la o sticlă de vin, mi-a mărturisit că le-a făcut bătrânilor o vizită cu puțin înainte de a pleca la Paris, cu atâția ani în urmă. A simțit că o decepționa profund pe frumoasa mea mamă părăsindu-mă. Biata Marie cea decedată. Helene a făcut singurul lucru la care se putea gândi ca să micșoreze sentimentul

¹ Medic generalist britanic și ucigaș în serie (n. tr.).

² Serial britanic din 1972 a cărui acțiune se petrece într-un sat fictiv din Yorkshire Dales (n. red.).

de vinovăție. I-a căutat online și a găsit adresa lor din Londra în directorul de adrese. Aproape că m-am cățărat pe masă ca să aud ce-i spusese, ca să-mi fixez această informație nouă în memorie. Fusesem acasă la ei de multe ori, bineînțeles, înainte ca ei să se mute definitiv în Spania. Petrecusem ore întregi afară, privind, așteptând, uneori urmărind mașina lor cu șofer când ieșeau. Dar să le vorbesc însemna un cu totul alt nivel și eram pe jumătate impresionată de Helene, pe jumătate furioasă pe ea că nu-mi povestise de acea întâlnire înainte.

Ea ezita clar să-mi spună cât de prost a decurs întrevăderea și nu s-a uitat deloc la mine când a explicat că ei i-au trântit inițial ușa în nas când le-a zis cine e. Cu toate acestea, n-a plecat de acolo și, până la urmă, i-au permis să intre în casă și i-au spus cu răceală că știau totul despre mine și despre „mizerabila“ mea mamă. Urechile au început să mă ardă când am absorbit informația și am început să-mi scarpin gâtul în așteptarea nodului care știam că poate apărea oricând. Helene mi-a povestit că ei știau de mine de la început, de când „bietul“ lor fiu a apărut pe neașteptate târziu într-o seară și, plimbându-se ca un leu în cușcă prin living, le-a mărturisit că intrase într-un bucluc. Conform lui Jeremy, care a vorbit cel mai mult, în vreme ce Kathleen ședea rigidă pe canapea și sorbea dintr-un pahar mare cu gin și tonic, Simon întrebase cum să-i dezvăluie ce pățise nevastei lui, Janine, și i-a spus tatălui său că era nevoie de niște provizii financiare pentru mine.

— Așa că a făcut oarecum ce trebuia, a zis Helen, aproape scuzându-se, în vreme ce își bea vinul și se juca cu părul.

Am ignorat comentariul ei și i-am spus să continue. Nu mă interesa deloc să aprob tentativa jalnică a celui bărbat de a-și salva conștiința.

Jeremy i-a povestit mândru Helenei că el și nevasta lui petrecuseră câteva ore ca să-l calmeze, ca să-l facă să vadă că Marie făcuse intenționat ce făcuse, pentru bani, și avertizându-l că Janine n-avea să-și revină niciodată. „Simon a comis o greșeală prostească, așa cum comit mulți bărbați tineri“, îi spusese el Helenei, „și îmi pare rău că fata asta tânără trebuie să crească fără părinți, dar mulți oameni au avut parte de mai rău. Eu însumi mi-am pierdut mama de mic, însă nu m-am apucat să cerșesc pomană de la străini.“ Helene a zis că a ripostat, strigând că Marie nu a intenționat să-l prindă în capcană pe fiul lor și încercând să explice

că aflase cât de bogat era el și că era însurat abia mult mai târziu. Însă ei n-au vrut să audă nimic. „Fata aia a încercat să-mi ruineze fiul pentru bani“, a țipat Kathleen, ridicându-se brusc de la locul ei. „Dacă tu crezi că fiica prietenei tale are de gând să reînceapă cu prostiile astea, ești la fel de naivă ca ea.“ Și asta a cam fost tot. Conform lui Helene, care își terminase vinul și începuse să gesticuleze furios, Kathleen se pusese brusc pe oftat și începuse să-și lovească soțul în piept. El îi prinsese mâinile și o împinsese la loc pe canapea, după care se întorsese spre Helene, care stătea în picioare, destul de șocată, lângă ușă. „Ai supărat-o pe soția mea și ne-ai distrus seara. Vreau să ieși din casa mea și nici măcar să *nu te gândești* să încerci șantajul ăsta ordinar cu fiul meu. O să asmuțim avocații împotriva ta atât de repede încât vei ajunge o amărâtă de vagaboandă pe străzi înainte de a apuca să ne vezi în instanță.“

— Deja tremuram puțin, a zis Helene, deoarece el părea brusc nebun. Ochii îi ieșeau din orbite și părul lui pieptănat cu grijă flutura în toate părțile. Și cel mai ciudat lucru era că accentul i se schimbase complet. Când mi s-a adresat prima oară părea un adevărat gentleman englez, dar până la plecarea mea vocea i se asprise și devenise dură, iar el îmi amintea de unul dintre negustorii de tarabă pe care îi știam din orașul unde am crescut. Îmi pare rău. Am încercat, crezând că părinții lui aveau să fie mai drăguți, mai amabili. Am crezut că o să dorească să-și cunoască frumoasa lor nepoată, pentru numele lui Dumnezeu! Dar nu. S-au descurcat bine pentru ei înșiși, dar, dincolo de asta, Grace, sunt niște nemernici.

Așadar sunt bătrâni, malefici și ocupă un loc prețios în lume. Toate acestea sunt motive ca să fie ajutați să-și cunoască sfârșitul într-un mod mai neplăcut decât cel care le fusese destinat inițial. Dar, dacă e să fiu complet onestă, motivul principal e acela că știau. Știau despre mama mea. Știau despre mine. Și nu s-au mulțumit să dea din mâini și să nu facă nimic, l-au încurajat în mod activ pe fiul lor, dând vina pe Marie, pe Helene, pe cluburile și pe prietenii lui care l-au făcut să o ia razna. Au dat vina pe oricine și orice în afară de Simon însuși. El a fugit de responsabilitățile lui de tată și familia lui l-a ajutat. Credeam că ei își trăiau viețile fără să conștientizeze că fiul lor și-a respins fetița și a

lăsat-o pe mama ei să se chinuie cu ea. Ei au vrut asta. În cele din urmă, asta a declanșat decizia mea. Ei aveau să moară primii.

Ajung la restaurantul de pe plajă la ora șase seara, presupunând că, asemenea majorității oamenilor în vârstă, bunicii mei cinează devreme. Am cerut un loc pe terasă, dar restaurantul era mult mai mare decât părea în pozele din online și mă tem că voi sta prea departe de ei ca să aud ceva util. Comand un pahar cu vin alb (îmi place vinul meu; familia Latimer se asigura mereu că bea produse de calitate, așa că am ales un pahar de Rioja) și mă forțez să deschid cartea pe care am adus-o cu mine ca să nu ies în evidență când voi începe să trag cu urechea. Îmi alesesem *Contele de Monte Cristo*, pe care o cunoșteam prea bine, dar mi se păruse distractiv să o iau când îmi făceam bagajele. Nu trebuie să aștept prea mult sosirea celor doi Artemis. Abia trecusem de prima pagină a cărții când observ activitate cu coada ochiului. Doi chelneri escortează patru oameni în vârstă pe lângă bar, înspre terasă. Rămân nemișcată, fără să-mi ridic privirea, dar simt că cei patru se apropie de mine. O voce puternică de femeie: „Nu, nu la masa aia, Andreas, e la soare. Așază-ne acolo.“ Grupul se întoarce și se deplasează în celălalt capăt al locului. Lua-te-ar dracu', Kathleen.

După ce și-au ocupat locurile și au comandat de băut, toate acestea luând o mulțime de timp, împreună cu plângeri despre vânt și o dezbatere legată de ce să aleagă din meniu, îmi permit să inspectez rapid scena. Cei doi Artemis sunt cu fața spre mine, iar prietenii lor stau în fața lor. Kathleen și-a făcut o freză care ar face-o pe Joan Collins¹ să crape de invidie. Părul ei este blond-deschis și are un soi de structură, nu de stil, așa de rigidă, de care vântul, de care ea se plângea, n-ar îndrăzni să se atingă. Machiajul de pe față i se vede de la distanță, iar ochilor li s-a creat o expresie intenționat surprinsă, care cred că inițial a fost realizată cu scopul de a-i conferi un aer de cochetărie femeii, dar care o face să pară dementă. Kathleen poartă o tunică bej pe deasupra unor pantaloni bej, iar poșeta ei Chanel, obscen de mare, se odihnește pe masă. Gâtul e împodobit cu un șirag de... nu-mi dau seama ce fel de

---

¹ Celebră actriță și critic de film britanic (n. tr.).

pietre sunt, dar pot presupune cu certitudine că nu e vorba de zirconiu. Îmi permit luxul de a mă uita îndelung la ei, de vreme ce toți cei de la masă sunt afundați în studierea meniului. Mă întreb dacă există ceva din mine în această femeie cu expresie permanentă de insatisfacție pe față, când ea își ridică mâinile, le împreunează și îi văd unghiile. Ascuțite și vopsite în roșu-închis clasic. Uite, Kathleen. Mâinile mele, care țin cartea de care am uitat, sunt lungi și subțiri, spre deosebire de ale tale. Însă unghiile mele sunt vopsite în roșu aprins și sunt și ele ascuțite.

După câteva minute în care pretind că sunt cufundată în lectură, chem ospătarul și cer să mă mut din soare. La timp, căci am bănuiala că peruca mi se poate topi în orice clipă. Terasa este aglomerată, dar nu plină, și sunt dusă la o masă chiar în spatele celei la care stau țintele mele. E mult mai bine. Vreau să aud ce vorbesc. Nu voi afla nimic relevant sau interesant despre felul lor de a fi, căci sunt prea înguști la minte pentru așa ceva, dar mi-aș putea face o idee legată de planurile lor în această săptămână. Stau aici doar cinci zile, asta e întregul concediu pe care mi l-am putut lua, așa că timpul este esențial. Comand un nou pahar cu vin și niște tapas și îmi deschid iar cartea. Jeremy se uită la mine într-o manieră cunoscută de toate femeile. Țapul bătrân mă evaluează, apreciindu-mi tinerețea, fără să-și dea seama cât de jalnic pare. Zâmbesc o clipă, parțial pentru că mă amuză să-mi văd bunicul cântărindu-mă din priviri, parțial pentru a-l face să creadă că sunt fermecată de atenția lui. Clipa este întreruptă de chelnerii care le aduc lor mâncarea. Nu a fost dată nicio comandă, dar, văzând farfuriile, nu sunt surprinsă. Friptură cu cartofi prăjiți pentru toată lumea. Probabil că e singurul fel din meniu pe care ei îl acceptă. Friptură cu cartofi prăjiți, niciodată vreo aventură pe teritoriu străin, niciodată ceva diferit, gândire mică și comportament răutăcios. Și, dacă îmi dau seama de toate acestea după friptură, imaginați-vă ce aș putea afla din rafturile lor cu cărți. Glumesc, n-au nicio carte în casă. Se apucă să vorbească despre prietenii de la clubul de golf, discutând despre un individ pe nume Brian care s-a făcut de râs la recenta licitație de binefacere (bietul Brian, închipuiți-vă rușinea de a fi dat afară de comunitatea de bătrâni expatriți). Kathleen și cealaltă femeie de la masă, care seamănă mult cu Kathleen, dar care e mai grasă și are o poșetă Chanel mai mică, încep

să vorbească despre o coafeză care lucrează prea lent și care nu a putut-o primi pe prietena ei luna trecută. Atenția începe să mi se disipeze. Vreau să aflu tot ce se poate, dar, Doamne, indivizii ăștia nu-mi fac deloc sarcina ușoară.

Să mai iau un pahar cu vin sau asta îmi va sabota misiunea? La naiba! După ce comand vinul, mă apuc să culeg resturile de tapas din farfurie. Poate că grupul pe care îl supraveghez a avut ideea bună când vine vorba de mâncare. Mâncarea comandată de mine are consistența cauciucului și nu pare să fi provenit din apele mării, ci mai degrabă a fost cultivată într-un depozit de la marginea unei șosele. Cei patru din fața mea au comandat cafea, iar Kathleen se agită din cauza unei pete de pe cravata lui Jeremy, cravată care pare să fie un articol oferit de un club oarecare. Pun pariu că Jeremy e francmason, căci i s-ar potrivi. Soțul grășanei întrebă când vor mai merge la cazino și aduce vorba despre un eveniment cu băutură care va avea loc joi.

— Da, vom fi acolo, replică Jeremy, dând la o parte șervețelul lui Kathleen. Luăm cina cu familia Beresford la șapte jumătate și o să trecem pe acolo la întoarcere.

UNDE LUAȚI CINA AIA?, vreau eu să țip, dar ei nu insistă pe tema asta. În schimb, Jeremy cere nota de plată, chemându-l pe ospătar. Celălalt bărbat de la masă înșfacă nota în secunda în care apare și dă din cap înspre bunicii mei.

— E a noastră, sunt sigur că e rândul nostru... nu, vă rog, insist.

Un card auriu este aruncat pe masă, iar Jeremy nu spune nimic, preferând să se uite din nou la mine. De data asta privesc în altă parte. Nu vreau ca el să-mi rețină chipul. Nu sunt îngrijorată, căci presupun că el petrece multă vreme uitându-se la femei suficient de tinere ca să-i fie nepoate. Poate că acum la mai puține care sunt așa de tinere, dar, cu isprăvile lui Simon, cine ar putea să fie sigur?

Când se ridică să plece, mă uit cum trebuie la cravata lui Jeremy. M-am înșelat, nu e de la francmasoni. O inscripție în verde și galben cu literele „RC“. Caut repede pe Google și aflu că e o cravată oficială de la Regency Club, un club privat din Mayfair, inaugurat în 1788 pentru bărbați, membri ai familiei regale și bogătași, care se întâlnesc acolo fără soții. Aproape că îmi vine să râd. Știu unde ți-ai început viața, Jeremy.